

LITICKÝ

HOKEJOVÝ ZPRAVODAJ

29/2025

Kola 25 aneb Ohře 2.0

Opakování srazu cyklistů ve Štěnovicích pod taktovkou Standa bandu v čele s bubeníkem Jendou Šmajchlem Šlahounem bylo přijato. Což znamenalo exhibici obou muzikantů, tedy Honzy a Zdendy, do dlouhých nočních hodin doplněnou o malé obžerství, za které mohla podupávající polovina malineckého dua. Věčná sláva oběma! Když se ráno o nás opět láskyplně postaral nástupce všude známého Ricka Allena, byl to signál ke chvíli připravovanému, ale neutajenému překvapení. Pojedeme cyklobusem! Odbilo poledne a očekávaný cyklobus právě zaparkoval u štěnovického bowlingu. Radost nám nezkazil ani fakt, že se cyklobus stal přes noc normálním městským autobusem, jak ve filmovém seriálu o malém kouzelníkovi z Bradavic. Měli jsme trochu obavy z prostředí, kam se mají umístit naši železní, hliníkoví či karbonoví miláčci, nicméně řidič Ernie Bourák naše kola zavěsil do útrob bez zaváhání. Netrvalo dlouho a náš netradiční dopravní prostředek si to s námi hnal vesele směrem k Chebu. Ernie fascinován rychlostí svého mudlovského autobusu úplně zapomněl na jeho obsah, ale naši cyklopíři vydržely.

A jsme v Chebu, již po třetí během našich putování. Jak nejsme ještě sladění, trochu ze začátku zápasíme s náměstím a návštěvou zdejší restaurace. Povedlo se a první kolečko je za námi. A už jedeme na kole, konečně ...

Nebanická hospůdka nic moc, ztrácíme Quida v Kynšperku, nalézáme jej, objevujeme nadějnou hospůdku v Dasnicích s výhledem na vláčky a končíme s ochotným majitelem tábořiště Hogan v jeho smaženém ráji. Spíme u hostitele na zemi vyjma našich dvou hvězd. První, tábornická, si ustlala pod obrovským baobabem, druhá, městská, v již postaveném velkostanu bratra majitele tábořiště. No, měl to o fous ...

Cesta je jasná, Ohře se líně, podobně jako náš peloton, ale nezadržitelně, také jako my, valí údolím. Míjíme krajinu, která musela být zajímavá před vybagrováním budovatelských generací. My jsme však většinou zavření v údolí řeky a vůbec nám to nevadí. Ba naopak. Zvláště, když potkáváme kiosky U Kačky. Nepřespíme, jó, lidi jsou moc blízko, to se nedá, ale to vůbec nevadí, prcháme od Kukačky, máme Loket, hotel Svatý Florian - patrona hasičů. Už si zasloužíme postel. Partička našich nejzapálenějších navazuje ještě předpůlnocní družbu se sympatickou rodinkou z Vietnamského snu, ale spánek přemáhá i je a chutná nám takřka až do oběda. Jedeme skrze malebné údolí Svatošských skal, úspěšně se pereme s nečekaným přepadením od občerstvení u Indiána. Po krátké a vítězné bitvě nasedáme urychleně na naše Anglické plnokrevníky či pomalejší, ale neomezeně kapacitní Frísáky. Nejbližší fort je Občerstvení pod skalou a jeho věhlas je námi spokojeně potvrzen. Jak jsme se vymotali z Karlových varů neví ani sám majitel speciální kolákové navigace a handicapovaný bubeník Jenda. Domotal nás až do Velichova, důvod byl přímočaře jasný. Kyklop. Rockové hospodské doupě U Lípy nás přijalo za své, opět jsme u dobrých lidí mohli sami ovládat výčepní zařízení nebo spát na koncertním pódiu v místech, kde se na sebe tlačí bubny, kytary, klávesy věhlasných kapel. Cesta údolím Ohře nabírá na dramatickosti. Zprava se na nás tlačí Doupov, zleva Krušňáky,

LITICKÝ

HOKEJOVÝ ZPRAVODAJ

stoupáme, klesáme a my si chceme zachránit unavenou kůži v restauraci v Perštejně. Moc se nám to nedaří, neleníme, přes Klacíkov a přes stále mladý růžový most (since 1970) se dostáváme na pravý břeh řeky a blížíme se ke královské Kadani. Místní pozemkářský král Miroslav v tu dobu bohužel obléhá nevýznamné město v Asii, naštěstí se nás ujímá kadaňský guru Vašek Soukup. Máme kde spát, pozemkářské hřiště je opět v moci chlapců z Litic a naše známá sportovkyně - vrchní z Čevy dělá zázraky. Bohužel museli jsme se rozloučit s nováčkem naší výpravy Jendou Kordášem, kterému jsou návštěvy tohoto města osudné. Oteklé koleno a milující manželka, která si pro něj přijela, mu vystavili stopku, která nás všechny mrzela až do soboty. Ale o tom až za chvíli ...

Proto také druhý den trháme plány na lacinou cestu do Žatce, vážíme si našich zatím zdravých kolen a vydáváme se objevovat krásy podkrušnohorských dolů. Objíždíme celý důl Nástup Tušimice a představujeme si, jakou přírodní scenérii vystřídala tato měsíční krajina. Vše jsme ze sebe smyli v restauraci u Rybníčka na kraji Března, abychom pak proti proudu posledních českých horníků mířících z práce domů, razili na malé podkrušnohorské moře - Nechanice. Naš plášťový vzorek statečně pomáhal překonat nekonečnou hráz této vodní nádrže, až nás dovedl do místní vikletické Rybářské bašty. Místní hlavní rybářka, byla pravda trochu zvláštního archetypálního jednání ba i vzhledu, nicméně náš večerní obsluhující mladý milovník kořalek, candáti a pstruzi na talíři, večerní výhled na moře s chladícími věžemi Tušimic a s Krušnými horami v pozadí a hlavně ranní příchod nové posily za bar rovnou z natáčení filmu Kdyby tisíc klarinetů nás naladilo tak, že jsme do cílového Žatce dorazili vcukuletu. Žatec, město chmelu, pivovaru, pěkného centra, zvláštních bytostí a hlavně Bradísova kámoše, který nám doporučil restauraci a ubytování. A oboje bylo skvělé! Chuť a pestrost jídla, výborné pivo, panenky na talíři i při obsluhování, sportovní programy v telce s tenisem a s Jannikem a Carlosem!, co více si podobná parta mohla přát. A tak při nočním návratu z restaurace do našeho rodinného ubytování, kde jsme se mimochodem výborně vyspali, za hlaholení moravských songů v ulicích Žatce (Ó bože, chlapci, zde se vaří pivo!), jsme byli stále myšlenkami, a někteří jsou jistě i dnes, v restauraci, vlastně baru, s přiléhavým názvem Bar Bar. Jedťte tam a dejte si i za nás!

Je ráno, čeká nás vlak, jako loni a už se nenápadně z pokoje do pokoje nese malé úpění. Výluka, vlak nejede, jede autobus, co kola?, dojedeme to, ty ses zbláznil a až najednou se pomalu objevila spásná myšlenka ... pomohl by Kordáš?

Naš kamarád Oteklé koleno, může v rámci rekonvalescence šlapat na plyn a to by mohla být naše spása! A byla! Honza, majitel firemního trandoula, nezištně kývl na naši nabídku přijet do Žatce a odvézt nám kola do Plzně. Jsme mu nesmírně vděční za jeho ochotu, protože se určitě v nejedné mysli objevila myšlenka, já už chci domů a v jiné, konečně si zašlapeme a neděle je volná. Střet myšlenek se neobjevil navenek, rychlá pomoc z Plzně jej nedovolila a my jsme za dvě hodiny svorně vystupovali z vlaku na Hlaváku. A hned intuitivně a poměrně svižně jsme spíše doletěli než došli na nádvoří hlavního plzeňského pivovaru. Kola s rozesmátým Jendou tam na nás již čekala. Závěrečné tradiční posezení na nádvoří uběhlo, jako pár výborných prazdrojských piv a my máme před sebou za necelý rok další Veselý výlet.

Už se těšíme!

LITICKÝ HOKEJOVÝ ZPRAVODAJ

PS: odšpuntováním úvodní dopravy v podobě "cyklobusu" se nám otevřel obzor. Kdo ví, jak bude velký, kdo to ví ... ani Jenda, ani Sáva, ani Ríša, ani Dejev, ani Car, ani Hofr, ani Bradís, ani Saša, ani Kordás, ani Opus, ani Vokur a dokonce ani náš Šedovous, Doktor, Pioneer, Honza to neví.

Dodatečně přidáváme fotky z Rohanova a ze Sportmánie:

Sportmánie:

LITICKÝ HOKEJOVÝ ZPRAVODAJ

Rohanov:

